

РЕШЕНИЕ

№ 5166

гр. София, 01.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 21.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **4233** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място], срещу решение № ПО-01-54 от 31.03.2022г. на директора на басейнова дирекция „3. район“, в което е обективизиран изричен отказ за продължаване срока на действие на разрешително № 41140117 от 09.09.2009г. за водовземане от р. К., удължено с решение № ПО-01-12 от 09.02.2011г. и решение № ПО-01-16 от 30.01.2017г.

В жалбата се поддържа, че решението е незаконосъобразно. Твърди се, че забраната по чл. 118ж, ал.1, т.4 от ЗВ е последваща датата на издаване на разрешителното – 09.09.2009г. Същата няма обратно действие и не се прилага спрямо вече издадени разрешителни, защото искането за продължаване срока на тяхното действие не е искане за издаване на ново разрешително. Още повече, че същата не е приложена към издадените след влизане в сила на разпоредбата решения, с които това действие е продължено – съответно през 2011г. и 2017г. Същото се потвърждава и от §10 от ПЗР на Закона за концесиите с оглед издаденото разрешение за ползване на съоръжението на 13.12.2011г. На следващо място административния неправилно е възприел, че засегнатия участък попада в зона за защита на водите по смисъла на чл.119а, ал.1 т.5 от ЗВ. Сочи се, че независимо дали водовземането попада в защитена зона или не, неправилно е възприето от административния орган, че са налични пречките по чл.118ж, ал.1, т.4 от ЗВ, като не са изложени мотиви и не е извършена преценка дали поддържането или подобряването на състоянието на водите е важен фактор за опазване на защитените местообитания и биологични видове. Такава преценка не се

съдържа нито в ПУРБ 2016-2021 за 3. район, нито в Р. № 802/04.12.2007г. и заповед № РД-353 от 31.03.2021г. на министъра на околната среда и водите. Още повече, че за процесното инвестиционно намерение е налице влязло в сила Решение № 48-ОС/2008г. на директора на РИОСВ – Б., според което вероятността за въздействието му засегнатите природни местообитания е незначителна. Иска се отмяна на решението и връщане на преписката на административния орган за издаване на исканото решение за продължаване на срока на действие на разрешителното за водовземане. Претендират се разноски по списък.

Административният орган – Директора на БДЗБР, в съдебно заседание и в приложения по делото писмени бележки, чрез процесуалния си представител дава мотивирано заключение за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя.

Съдът, като съобрази данните по делото и доводите на оспорващия, намира за установено следното от фактическа страна:

На [фирма] от директора на БДЗБР е издадено Разрешително за водовземане № 41140117/09.09.2009 год. от воден обект р. К., десен приток на р. Места, в землището на [населено място], общ. Г. Д. с цел производство на електрическа енергия посредством МВЕЦ „К.“. Същото е с краен срок на действие – 25.03.2011 год., продължен с Решение № ПО-01-12/09.02.2011 год. и Решение № ПО-01-16/30.01.2017 год. (стр.82-87) последно до 30.12.2021г. Обектът е въведен в експлоатация с разрешение за ползване № СТ-05-1523 от 13.12.2011г.

Със заявление вх. № РР-01-60/21.12.2021 год. (стр.77-79) дружеството е поискало продължаване крайния срок на действие на разрешителното. С писмо от 12.01.2022 год. жалбоподателят е поискал спиране на производството по заявлението поради наличие на висящо дело пред ВАС по оспорването на чл. 43, т.9 от Наредбата за ползването на повърхностните води. С молба от 03.02.2022г. е посочено ново основание за спиране на производството: до приемането на ЗИД на ЗВ, с който ода се регламентира действието на ПУРБ за 3. 2016-2921 до приемането на актуализацията им. Именно това второ основание е последило на ответника да спре производството със свое решение № ПО-01-18 от 08.02.2022г. Посоченото изменение е прието с ДВ, бр. 20 от 11.03.2022г., като според чл. 146а, ал.3 от ЗВ приетите планове за управление на риска от наводнения се прилагат до приемането на актуализирани планове по ал. 1.

С оспореното Решение № ПО-01-54/31.03.2022 год. е отказано продължаване срока на действие на разрешителното, като директора на БДЗБР е приел, че са налице пречките, предвидени в чл.118ж, ал.1, т.4 във връзка с чл.119а, ал.1, т.5 от ЗВ, тъй като засегнатия участък от реката попада в зона за защита на водите, а именно: защитена зона „Река Места“ с код ВГ0001021, в което е включено като защитено водно тяло с код ВГ4МЕ700R100. Прието е още, че процесния случай не попада в изключенията на § 10 от ПЗР на Закона за концесиите, тъй като представените от оспорващия документи удостоверяват въвеждането на обекта в експлоатация през месец декември 2011 год., т.е. след 09.08.2010 год.

По делото са представени извадка от раздел 3 на ПУРБ 3. 2016-2020, като при справка в публично достъпния през интернет страницата на МОСВ план съдът установи, че в Приложение № 3.5а фигурира като защитена зона „Река Места“ с код ВГ0001021, в което е включено като защитено повърхностно водно тяло с код ВГ4МЕ700R100. В

Приложение № 7.2г, т.147 от плана е посочено същото водно тяло с приложима спрямо него мярка НУ_11 и основна мярка: подобряване на надлъжната непрекъснатост чрез реконструкция на изградени рибни проходи и осигуряване на непрекъснатостта на водните течения и движението на рибите. Посочено е, че за същото местоположение са издадени две разрешителни, сред които и това на жалбоподателя. Приложено е още Р. № 802 от 04.12.2007г. за приемане на списък на защитени зони за опазване на природните местообитания, в т.18 от Приложение №2 на което фигурира като защитена зона „Река Места“ с код BG0001021. С приложената заповед № РД-353 от 31.03.2021г. на министъра на околната среда и водите зона „Река Места“ с код BG0001021 е обявена за защитена в землището на [населено място], като са посочени типове природни местообитания по чл.6, ал.1, т.1 от З., които са предмет на опазване. В т.8 са въведени забрани за определени действия в защитената зона, като дейността водоземане липсва. В решение № 48-ОС/2008г. на директора на РИОСВ Б. е прието, че вероятността на въздействие на инвестиционното предложение за изграждане на МВЕЦ „К.“ по отношение на процент на загубена площ на природни местообитания, предмет на опазване в защитена зона „Река Места“, е незначителна.

От заключението на вещото лице по изслушаната по делото съдебно-екологична експертиза, се установява, че мястото на водоземане, мястото на водоползване и засегнатият участък от водния обект в разрешителното за водоползване попадат във водно тяло с код BG4ME700R100. Елементите на инвестиционното предложение засягат местообитание 9130- букови гори в размер на 5,793 дка, което представлява 0,0292% от местообитанието, което заема 10,225% от зоната или 19 838,228дка. Т.е. засягането според вещото лице е незначително. Още повече, че за района са одобрени от РИОСВ сечи и е разрешена паша. Относно животинските видове, вещото лице е установило, че в ПУРБ на З. 2016-2021 няма определени стопански ценни видове риби и други водни организми, респ. не са обявени зони за защитата им. В конкретната защитена зона „Река Места“ не са установени биологични видове, предмет на опазване, които да обитават водите на зоната. Дейността на процесната МВЕЦ няма отношение към нарушаване на местообитанията на биологичните видове в защитената зона. В района на МВЕЦ не са установени гнезда и хралупи на птици- обект на опазване, водното количество в речното русло е по-високо от постановеното в разрешителното, което обезпечават местообитанието. Поради това вещото лице е направило извод, че дейността на МВЕЦ „К.“ не противоречи на предмета и целите на опазване съгласно чл.8, ал.1, т.2 от З..

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок. Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 05.04.2022г., (л.54), а жалбата срещу него е подадена на 18.04.2022г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административният акт е издаден от компетентния съгласно чл. 52, ал. 1, т. 4 от ЗВ орган и при спазване на установените изисквания за форма. Постановеното решение, с което на дружеството-оспорващ е отказано продължаване срока на действие на издаденото разрешително за водоземане, е в писмена форма и съдържа фактическите и правни основания, мотивирали органа да се произнесе в този смисъл, както и останалите реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК.

В административното производство е заявено искане за продължаване срока на

действието на разрешително за водовземане. За да се продължи срока на действие на действие на разрешителното следва да е подадена молба пред органа по чл. 52, ал.1 преди изтичането му (чл.78, ал.1 от ЗВ) и да са спазени следните условия: да не се нарушават нормативни разпоредби, планови предвиждания или обществени интереси и да са изпълнени условията на издаденото разрешително (ал.2 на чл.78).

По делото не е спорно, че изискванията на чл.78, ал.1 от ЗВ са спазени, т.е. заявлението за продължаване срока на действие на разрешителното е подадено преди изтичане на срока на действие. Следва да се провери наличието на условията по чл. 78, ал.2 от ЗВ. В този смисъл съдът споделя доводът на жалбоподателя, че не е възможно тази проверка да обхваща основания, които са били налични още при предходните продължавания на срока на действие на разрешителното. Съгласно разпоредбата на § 146, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗВ (ДВ бр.61/2010 г. от 06.08.2010 г.), всички издадени до влизане в сила на този закон разрешителни се привеждат в съответствие с изискванията му при първото им изменение или продължаване. При позоваване именно на тази разпоредба срокът на разрешителното за водовземане на жалбоподателя е продължен на два пъти – с решения от 2011 г. и 2017 г., като при издаването им не са констатирани законови пречки по смисъла на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ. В този смисъл решение № 14862 от 05.11.2019г. по адм. дело № 10318/2018г.

Съгласно чл.118ж, ал.1, т.4 от ЗВ не се разрешава водовземане от повърхностни води за производство на електроенергия, когато тази част от реката попада в зони за защита по чл. 119а, ал. 1, т. 5. Според последната разпоредба това са защитените територии и зони, определени или обявени за опазване на местообитания и биологични видове, в които поддържането или подобряването на състоянието на водите е важен фактор за тяхното опазване. Първо, в ПУРБ за З. не фигурират никакви ограничения или забрани във връзка с водовземането в конкретната защитена зона, като предвидените в него мерки засягат само поддържане на непрекъснатост на водните течения и движението на рибите. Нещо повече, в същия е посочено и разрешителното за МВЕЦ на жалбоподателя, като отговорна институция за изпълнение на посочените действия е именно собственикът на съоръжението. Средствата за изпълнението се осигуряват от него, като стойността на мярката за целия период на ПУРБ е 12500лв. Второ, съгласно чл.11 от З. за защитени зони се обявяват територии, включени в списъка по чл. 10, ал. 4 (Р. № 802/04.12.2007г.), като обявяването на защитените зони по чл. 6, ал. 1, т. 1 и 2 се извършва от министъра на околната среда, но в срок до шест години след получаване на одобрение по чл. 10, ал. 6 на списъка на защитените зони. Това е станало със Заповед № РД-353/31.03.2021 год. на Министъра на ОСВ по чл. 6, ал.1 от З., с която е обявена защитена зона „Река Места“ с код BG0001021 с обща площ от 194054.608 дка и предмет на опазване, подробно изброен в т.2 от нея. В границите на защитената зона са забранени дейностите по т. 8 от нея. Заповедта е публикувана в ДВ бр.58/2021 год. В настоящия случай, по несъмнен начин се установи по делото, че в защитена зона „Река Места“ няма биологични видове и местообитания, за които поддържането и/или подобряването на състоянието на водите да е важен фактор за тяхното опазване. Изчерпателно изброените в посочената заповед природни местообитания се засягат незначително в частта относно дървесните видове, а животните, предмет на опазване в зоната, не се засягат от дейността на процесната МВЕЦ. Тези обстоятелства се установяват от заключението на вещото лице по изслушаната по делото съдебно-екологична експертиза. Разрешаването на водовземане, с цел производство на електрическа енергия в процесния случай не

противоречи на целите на опазване и не е сред забранените със Заповед № РД-353 от 31.03.2021г. на Министъра на ОСВ дейности – лимитативно изброени.

При така установеното, съдът намира че не са налице пречките, предвидени в чл.118ж, ал.1, т.4 във връзка с чл.119а, ал.1, т.5 от ЗВ, тъй като по отношение засегнатия участък от реката, независимо че попада в защитена зона „Река Места“, не се доказва поддържането или подобряването на състоянието на водите да е важен фактор за опазване на защитените типове природни местообитания.

Изложеното показва, че административният акт не е съобразен с изискванията на материалния закон, поради което и ще следва да се отмени, а делото да се върне като преписка на директора на БД З. за ново произнасяне, в съответствие с дадените от съда указания.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски за държавна такса в размер на 50лв., депозит за вещо лице в размер на 1200 лв. и възнаграждение за адвокат в размер на 6000 лв., платено по банков път съгласно извлечение от банкова сметка на л.235. Основателно се явява възражението за неговата прекомерност от една страна поради не особено високата фактическа и правна сложност на делото, а от друга – поради обхвата на правните услуги по т.3 от преамбюла на договора за предоставяне на юридически услуги на л.227 и сл. В него е включено и процесуално представителство пред касационната инстанция, което към момента не е осъществено. Поради това възнаграждението за един адвокат следва да се редуцира до удвоения минимум, предвиден в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 1000лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 41-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] решение № ПО-01-54 от 31.03.2022г. на директора на басейнова дирекция „3. район“.

ВРЪЩА преписката на директора на Б. дирекция „3. район“ за ново произнасяне по заявление вх. № РР-01-60/21.12.2021 год., съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Б. дирекция „3. район“ да заплати на [фирма] сумата от 2250 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: